

Κυριάκος Μαργαρίτης

ΤΑ ΤΡΥΠΙΑ ΤΕΙΧΗ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΒΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Τρύπια Τείχη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κυριάκος Μαργαρίτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπιννοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Κυριάκος Μαργαρίτης, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011

ISBN 978-960-496-002-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Κυριάκος Μαργαρίτης

ΤΑ ΤΡΥΠΙΑ ΤΕΙΧΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

Για παιδιά

- Ο Γιωρκής ο Καρπασίτης*, Λευκωσία 1998
(Έπαινος Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Το Χαριό των Σεντονιών*, Ψυχογιός, Αθήνα 2001 (Α' Βραβείο
Κυπριακού Συνδέσμου Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου)
- Ο Τενεκεδένιος Ιππότης*, Ψυχογιός, Αθήνα 2004
- Η Συμμορία του Τολέδο*, Ψυχογιός, Αθήνα 2006 (Κρατικό
Βραβείο Νεανικής Λογοτεχνίας Κύπρου, Βραχεία Λίστα
Κρατικού Βραβείου Παιδικού Μυθιστορήματος,
Εύφημη Μνεία Αστυνομικού Μυθιστορήματος
Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Ο Θρύλος του Βουρκόλακα*, Ψυχογιός, Αθήνα 2007 (Βραχεία
Λίστα Κρατικού Βραβείου Παιδικού Μυθιστορήματος)
- Η Αδελφότητα του Σκορπιού*, Ψυχογιός, Αθήνα 2008
- Ο Κονσερβοσυλλέκτης*, Ψυχογιός, Αθήνα 2008 (Βραχεία Λίστα
Κρατικού Βραβείου Παιδικού Μυθιστορήματος,
Βραβείο Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Μια Σονάτα για τον Ιγνάτιο*, Ψυχογιός, Αθήνα 2009
(Βραχεία Λίστα για τα βραβεία του περιοδικού *Διαβάζω*)

Για ενηλίκους

- Μικροί Ερωτικοί Θρήνοι*, Αιγαίον, Λευκωσία 2002
(Κρατικό Βραβείο Νέου Λογοτέχνη 2002 στην Κύπρο)
- Το Τσίρκο*, Νεφέλη, Αθήνα 2006
- Ρέκβιεμ για τους Απόντες*, Ψυχογιός, Αθήνα 2009

*Στην Παντοφίλη, που αν δεν υπήρχε,
δε θα μπορούσα να την επινοήσω ποτέ*

Είναι νωρίς ακόμη μες στον κόσμο αυτόν, μ' ακούς
Δεν έχουν εξημερωθεί τα τέρατα, μ' ακούς
Το χαμένο μου αίμα και το μυτερό, μ' ακούς
Μαχαίρι
Σαν κριάρι που τρέχει μες στους ουρανούς
Και των άστρων τους κλώνους τσακίζει, μ' ακούς
Είμ' εγώ, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, μ' ακούς

Οδυσσέας Ελύτης, Το Μονόγραμμα

[...] θα είμαι εγώ, πρέπει να συνεχίζεις, δεν μπορώ να συνεχίσω, πρέπει να συνεχίζεις, θα συνεχίσω, πρέπει να λες λόγια, όσο ακόμα υπάρχουν, πρέπει να λέγονται, ώσπου να με βρουν, ώσπου να με πουν, παράξενη ποινή, παράξενο σφάλμα, πρέπει να συνεχίζεις, ίσως έχει κιόλας γίνει, ίσως μ' έχουν κιόλας πει, ίσως μ' έχουν κιόλας φέρει στο κατώφλι, στο κατώφλι της δικιάς μου ιστορίας, μπρος στην πόρτα που ανοίγει στη δικιά μου ιστορία, αυτό θα μ' εξέπληττε, αν ανοίγει, θα είμαι εγώ, θα είναι η σιωπή, εκεί που είμαι, δεν ξέρω, δε θα μάθω ποτέ, μέσα στη σιωπή δεν ξέρεις, πρέπει να συνεχίζεις, δεν μπορώ να συνεχίσω, θα συνεχίσω.

Σάμιουελ Μπέκετ, Ο Ακατονόμαστος

Έλα να δεις

Τα Μεσαιωνικά Τείχη ή ό,τι απέμεινε από αυτά. Η Τάφος έχει γίνει χώρος στάθμευσης. Περίπτερα, καφετέριες, εστιατόρια και τουριστικά μαγαζιά. Λεωφορεία, αυτοκίνητα, μποτιλιάρισμα. Το ταχυδρομείο, η βιβλιοθήκη, το δημαρχείο. Η πλατεία Ελευθερίας που ετοιμάζονται να τη λούσουν με τσιμέντο.

Η ζέστη. Αφόρητη ζέστη. Εξωτικά φυτά στα πεζοδρόμια και κάπου κάπου ανασηκώνουν τις πλάκες. Λίγοι περαστικοί, οι περισσότεροι πολύχρωμοι, το ίδιο εξωτικοί. Με τσάντες από ψώνια ή με τσάντες, έτσι απλά. Κοντοστέκονται στα φανάρια, στις διαβάσεις, κοιτούν δεξιά κι αριστερά. Το πιθανότερο είναι ότι προσπαθούν να καταλάβουν πού ακριβώς βρίσκονται.

Και πώς έχουν βρεθεί εδώ πέρα.

Εγώ δεν έχω τέτοια προβλήματα. Εγώ γεννήθηκα εδώ.

Ο εμπορικός πεζόδρομος, τα διώροφα παλιά σπίτια, νεοκλασικά ή από την εποχή των Βρετανών. Πορ-

τοκαλιά και κίτρινα και λευκά. Με κόκκινα κεραμιδία. Μικρά μπαλκόνια, μερικές γλάστρες, λουλούδια και βασιλικοί ή άλλα μυρωδικά. Δάπεδα με γεωμετρικά μοτίβα. Ζωγραφιστά πατώματα που νομίζεις ότι αν τα πατήσεις θα βουλιάξεις στα χρώματα. Τα πατάς, όμως. Και δεν παθαίνεις τίποτα. Το ξέρω. Το κάνω κάθε μέρα.

Εγώ ζω εδώ. Εδώ μεγαλώνω.

Σοκάκια λιθόστρωτα, απότομες στροφές και μικροί χώροι στάθμευσης που είναι συνέχεια γεμάτοι αναρωτιέμαι πού βρίσκονται οι οδηγοί. Στα γραφεία, στα ξενοδοχεία, στις τουριστικές επιχειρήσεις. Μαγαζάκια που πουλούν σουβενίρ και ινδικά χαϊμαλιά. Παλιά καταστήματα, με πινακίδες που τώρα πια φαντάζουν αστείες.

Γλυπτά από ζώα που δεν υπάρχουν σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου – ούτε τα γλυπτά ούτε τα ζώα. Στη μέση του πεζόδρομου. Ένα από αυτά το έχω για σημάδι. Στρίβεις αριστερά. Άλλο ένα στενό και πόρτες πράσινες ή καφετιές ή κόκκινες. Βαριές πόρτες με τζάμι αδιαφανές στο ύψος του κεφαλιού. Όχι του δικού μου. Αλλά των περισσότερων ανθρώπων. Κάποτε θα το φτάσω. Μικρός είμαι – όχι νάνος.

Διασχίζεις το στενό. Στη λωρίδα του ουρανού θα δεις κάτι σύρματα. Είναι το τηλέφωνο. Το ηλεκτρικό. Ή ίσως είναι μόνο διακοσμητικά. Ποιος νοιάζεται για τα σύρματα; Συνέχισε να περπατάς και να στρίβεις σε καντούνια και κόγχες. Αν αγγίξεις τις γωνιές των τοίχων, οι πέτρες θα διαλυθούν στις άκρες των δα-

χτύλων. Φθείρονται αλλά δεν καταστρέφονται ποτέ.

Κάτι ξέρω. Όλα αυτά ήταν εδώ πριν από μένα. Όλες αυτές οι πέτρες είναι εδώ πέρα τα τελευταία πενήντα ή ογδόντα χρόνια. Ή εκατό. Ή... Ζαλίστηκα. Δεν τα πάω καλά με τους αριθμούς. Απλώς περπάτα, εντάξει; Κοίτα τα σύρματα και τον ουρανό, τα μπαλκόνια, τα κάγκελα που φτιάχνουν ημικύκλια ή σπείρες. Άγγιξε τις πέτρες. Μύρισε εκείνο το γιασεμί· όταν είναι ανθισμένο σου ανοίγει την όρεξη. Όχι για να φας· για να μυρίσεις. Ξανά και ξανά. Μ' αρέσει το γιασεμί.

Μ' αρέσει ο βασιλικός. Μ' αρέσει η θέα από τα μπαλκόνια, τα απλωμένα άσπρα σεντόνια και ο θόρυβος από τα βήματα των ανθρώπων. Επισκέπτες, ντόπιοι, τουρίστες, μετανάστες. Συνηθισμένοι και παράξενοι τύποι. Όλα τα χρώματα, όλα τα είδη και τα σχήματα και τα πρόσωπα. Αν μιλούσαν οι πέτρες – αλλά μιλάω εγώ για λογαριασμό τους.

Μ' αρέσει να μιλάω. Μ' αρέσει να μιλάω για αυτή την πόλη.

Συνέχισε να περπατάς στην ευθεία. Ο κεντρικός πεζόδρομος είναι ήδη πίσω αλλά μπορείς ακόμα να ακούσεις τη σειρήνα του μικρού τουριστικού τρένου. Αυτό δε μ' αρέσει. Είναι κακόγουστο. Κι έπειτα, δε χρειάζεται τρένο. Πόδια χρειάζονται. Αν δε βαρέθηκες, στρίψε δεξιά, σταμάτα, βάλε τα χέρια στις τσέπες και κοίταξε ψηλά.

Αυτό είναι το μπαλκόνι του σπιτιού μου. Πίσω από τις κουρτίνες βρίσκονται οι καναπέδες, το καθιστικό, η τηλεόραση, οι φωτογραφίες στους τοίχους, ασπρό-

μαυρες, έγχρωμες, οι πίνακες, το ντουλάπι με τα ασημικά και τα σερβίτσια της μητέρας μου και της μητέρας της μητέρας μου που είναι η γιαγιά μου αλλά δεν τη λέω έτσι γιατί δεν τη γνώρισα ποτέ. Δε μιλάω πολύ γι' αυτούς που δε γνώρισα.

Για την πόλη μιλάω. Την έχω γνωρίσει. Τη γνωρίζω ακόμα. Και δεν τη βαριέμαι με τίποτα.

Βλέπεις τις γλάστρες; Είναι το καμάρι της μητέρας μου. Καμαρώνω κι εγώ αλλά στα κρυφά. Δεν είναι να αστειεύσαι μ' αυτά τα πράγματα. Τα λουλούδια θέλουν φροντίδα κι εγώ δεν έχω χρόνο. Έχω πολλή δουλειά. Θα καταλάβεις. Είναι έξι γλάστρες στη σειρά – βασιλικός, κατιφέδες, δάφνες. Είχαμε κι ένα γιασεμί αλλά μαράθηκε και το ξερίζωσε ο πατέρας μου.

Δεν πειράζει. Δε μου λείπουν τα γιασεμιά. Υπάρχουν σε άλλα μπαλκόνια. Η πόρτα είναι καφετιά, με το αδιαφανές τζάμι που λέγαμε και τρία σιδερα πράσινα να το προστατεύουν. Μεταξύ μας, δεν είναι και σπουδαία προστασία. Πολλές φορές το βρήκαμε σπασμένο το πρωί. Ο πατέρας λέει ότι ήταν μεθυσμένοι τουρίστες. Κάποτε τον πίστευα. Όχι πια.

Άλλοι ήταν, κάποιοι πολύ χειρότεροι. Αλλά έχουμε χρόνο γι' αυτά.

Αν δεν ντρέπεσαι, ανέβα στο πλατύσκαλο και κοίταξε δεξιά. Είναι τα κουδούνια του σπιτιού. Στο ισόγειο δε μένει κανείς. Κάποτε ζούσε ένας ηλικιωμένος που το είχε για ραφτάδικο. Τώρα δε ζει. Το σπίτι άδειασε, αλλά κάποιος θα βρεθεί να το πάρει και πιθανότατα θα είναι μετανάστης. Τα τελευταία χρόνια, όλο

και περισσότεροι μετανάστες στριμώνονται σε σπίτια μικρά και παλιά όπως αυτό. Οι ντόπιοι τα νοικιάζουν και βγαίνουν από τα τείχη για να μείνουν αλλού. Δεν ξέρω γιατί. Εγώ δε θα έφευγα ποτέ από εδώ. Αυτή είναι η δική μου πόλη.

Η Παλιά Πόλη. Αυτό είναι το κομμάτι που μου ανήκει. Και το ξέρω καλά. Για να είμαι ειλικρινής, ξέρω το μισό. Το άλλο μισό είναι απέναντι. Ακόμα δεν έχω πάει εκεί. Κάποτε, ίσως – για την ώρα, έχω πολλή δουλειά στο δικό μου μισό. Μεγαλώνοντας, θα βρω χρόνο και για το υπόλοιπο.

Μέχρι τότε, το χαζεύω από το παράθυρο. Η θέα είναι απίθανη. Γι' αυτό, άσε τις ντροπές και χτύπα το κουδούνι. Γράφει το όνομα του πατέρα μου. Το δικό μου το κρατάω για μετά. Ο ήχος είναι στριγκός και με τρομάζει αλλά μη δίνεις σημασία. Το πολύ πολύ να αναπηδήσω στην καρέκλα του γραφείου ή να τη ρίξω στο πάτωμα – κάποτε πέφτω κι εγώ μαζί της. Μετά, σηκώνομαι, κοιτάζω τις ζωγραφιές, σιγουρεύομαι ότι δεν έχει γίνει καμιά ζημιά και τσακίζομαι να σου ανοίξω.

Δεν υπάρχει ασανσέρ. Αυτό μας έλειπε. Το σπίτι είναι αρχαίο. Δεν υπήρχαν ασανσέρ εκείνη την εποχή. Κι έπειτα, ένας όροφος είναι. Προτείνω να κοντοσταθείς και να απολαύσεις τη δροσιά. Έξω κάνει πολλή ζέστη αυτό τον καιρό, αυτό τον Μάη. Και είναι μόλις απομεσήμερο.

Αλλά εδώ μέσα έχει πάντα δροσιά. Είναι τα κεραμίδια – λέει ο πατέρας μου. Μεταξύ μας, τα τελευταία

πέντε χρόνια είναι και ο κλιματισμός. Κάποτε δεν έκανε τόση ζέστη αλλά τώρα έχουμε γίνει Αφρική – λέει η μητέρα μου. Δεν ξέρω αν έχουμε γίνει Αφρική, αλλά η θερμοκρασία δεν είναι μόνο δικό μας πρόβλημα. Όλος ο κόσμος ψήνεται στο τηγάνι. Δεν προλαβαίνω να φροντίσω και γι' αυτό. Ό,τι μπορώ κάνω. Έχω αναλάβει την πόλη μου κι ελπίζω ότι κάποιοι άλλοι έχουν αναλάβει τις υπόλοιπες.

Έτσι, ίσως και να τη βγάλουμε καθαρή στο τέλος. Στο τέλος – δεν ξέρω τι σημαίνει αυτό. Παραείμαι κοντός για να σκέφτομαι το τέλος.

Αρκετά δροσίστηκες. Ανέβα τη σκάλα. Μη σε ταραζουν οι τριγμοί. Τόσα χρόνια έχει αντέξει, λες να πέσει τώρα; Μόλις φτάσεις στο τέρμα, ρίξε μια ματιά στα ποδήλατά μας. Τα μεγάλα ανήκουν στους γονείς μου και το μικρό με το μαύρο σκελετό είναι το δικό μου. Παλιά, τα είχαμε αφημένα στο ισόγειο αλλά όταν άρχισε να σπάει το τζάμι, ο πατέρας τα μετέφερε εδώ. Είναι, λέει, πιο ασφαλές σημείο.

Εγώ δεν ανησυχώ. Ποιος είναι τόσο κοντός ώστε να χρειάζεται ένα ποδήλατο σαν το δικό μου; Μάζεψε τα σάλια και τα χέρια σου και σταμάτα να το χαζεύεις. Όπως είπα: τα πόδια είναι αρκετά για αυτή την πόλη.

Απλώς, νομίζω ότι είμαι ο μόνος που το πιστεύει. Όλοι οι υπόλοιποι κινούνται με αυτοκίνητο. Εκτός από τους μετανάστες. Αλλά κι αυτοί θα αρχίσουν να κινούνται με αυτοκίνητο μόλις βρουν χρήματα για να αγοράσουν. Βλέπεις; Γι' αυτό μιλάω για την πόλη μου. Αν

δεν το κάνω εγώ, δε θα το κάνει κανένας. Κανένας δεν την κοιτάζει. Όλοι είναι απασχολημένοι να κοιτούν πάνω απ' το τιμόνι τους. Εγώ ξέρω καλύτερα. Και η πόλη ξέρει καλύτερα.

Κόπιασε. Αυτό δεν είναι ακόμα το βασιλείό μου. Αυτό είναι το σπίτι των γονιών μου. Το σαλόνι, η κουζίνα, η κρεβατοκάμαρά τους, το γραφείο. Συνήθως, τέτοια ώρα θα τους βρεις στο σπίτι. Σήμερα λείπουν – όχι για σένα, μη νιώθεις άσχημα. Είπαν ότι θα πήγαιναν για καφέ μετά τη δουλειά. Τους έδωσα την άδειά μου. Μ' αρέσει να μένω μόνος.

Η μητέρα μου δουλεύει στην Αρχή Ηλεκτρισμού εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Ο πατέρας μου δουλεύει στο Υπουργείο Εσωτερικών εδώ και ακόμα περισσότερα χρόνια. Σε λίγο θα πάρουν σύνταξη. Ελπίζω ότι τότε θα πηγαίνουν συχνότερα για καφέ. Αλλά έχουμε καιρό γι' αυτό. Οι γονείς μου διαφωνούν. Σε λίγο – έτσι λένε. Αυτό σημαίνει επτά χρόνια για τη μητέρα μου και πέντε για τον πατέρα μου.

Για μένα, αυτό σημαίνει άλλη μια ζωή. Όταν είσαι τόσο κοντός έχεις όλο το χρόνο μπροστά σου. Δεν αγχώνομαι. Ούτε εσύ να αγχώνεσαι. Και πάψε να στέκεσαι στην πόρτα. Τι θες; Επίσημη πρόσκληση; Τόση ώρα φωνάζω! Τόση ώρα μιλάω. Κι είμαι τόσοσ δα άνθρωπος. Μην περιμένεις να παραστήσω τον οικοδεσπότη. Αυτά τα κάνουν οι γονείς μου. Εγώ σου γνέφω και πάω στο δωμάτιό μου. Αν θες, ξέρεις πού θα με βρεις.

Έτσι μπράβο.

Αυτό είναι το βασιλείό μου. Το παρατηρητήριο, το

εργαστήριο και το κρησφύγετό μου. Θα σου έλεγα ότι εδώ άρχισαν όλα αλλά, στην πραγματικότητα, όλα άρχισαν στο μαιευτήριο. Ποιος νοιάζεται για το μαιευτήριο, όμως; Ούτε καν εγώ. Από αυτή την άποψη, εδώ άρχισαν όλα. Και συνεχίζονται. Υπάρχει πολλή δουλειά για να γίνει και νομίζω ότι είμαι ο κατάλληλος άνθρωπος για να την κάνω. Σιγά σιγά.

Πρώτα, το παράθυρο. Πλησίασε. Δεν είναι και τόσο ψηλά αλλά μην κοιτάς κάτω. Απέναντι δεξ, στο βάθος. Βλέπεις τις σημαίες; Οι δικές μας και οι δικές τους. Τα συρματοπλέγματα και τα σακιά με την άμμο δε φαίνονται και τόσο καλά. Έχω σταθεί πολλές φορές εκεί και έχω κρυφοκοιτάξει μέσα από τις χαραμάδες. Όχι ότι υπάρχει και τίποτα για να δεις. Αλλά ίσως και να υπάρχουν τα πάντα.

Η ερημιά. Η εγκατάλειψη. Είναι λίγο θλιβερό. Είναι το άλλο μισό από την πόλη μου. Όχι, ψέματα. Είναι μια τεχνητή τάφος ανάμεσα σ' εμένα και στο άλλο μισό από την πόλη μου. Έχει πεθάνει κόσμος εκεί πέρα. Η πόλη μου δεν είναι τυχαίος τόπος. Γι' αυτό μιλάω συνέχεια γι' αυτήν. Η πόλη μου έχει ένα σωρό μυστικές, συναρπαστικές και λυπημένες ιστορίες. Κάποιος πρέπει να τις διηγηθεί.

Κοίτα: οι στρατιώτες στα φυλάκια, τα όπλα που γυαλίζουν στον ήλιο, τα συνθήματα στους τοίχους. Στον πεζόδρομο δεν μπορείς να τα δεις, πια, αυτά. Τα έχουν μεταφέρει και τα έχουν καμουφλάρει. Είναι ένα από τα σημεία που έχουν ανοίξει. Οι χαραμάδες που λέγαμε. Κάποιες έχουν μεγαλώσει και μπορείς να πε-

ράσεις απέναντι. Πρέπει να σε ελέγξουν οι αστυνομικοί, βέβαια. Οι δικοί μας και οι δικοί τους. Και μετά, έτσι απλά, μπορείς να πας στο άλλο μισό. Δε θα σε εμποδίσω, αν θες. Εγώ δεν τα έχω καταφέρει ακόμα. Είναι στα σχέδιά μου. Αν πας πριν από μένα, κοίτα να τραβήξεις φωτογραφίες. Κοίτα να κοιτάξεις προσεκτικά.

Θέλω να τα μάθω όλα για να φροντίσω και την υπόλοιπη πόλη.

Την πόλη μου.

Λοιπόν, αυτή είναι, πάνω κάτω. Η Παλιά Πόλη. Αυτή που απλώνεται πίσω μας δεν είναι και τόσο σημαντική ή πρωτότυπη. Μπορείς να βρεις κι αλλού τέτοιες. Αλλά αυτή την Παλιά Πόλη δε θα τη δεις πουθενά. Τα σοκάκια, το λιθόστρωτο, τις γλάστρες, τις μурωδιές, τους τουρίστες, τους φαντάρους και τους μετανάστες, τους εργάτες από το άλλο μισό, τις γλώσσες που δεν καταλαβαίνεις, τα γλυπτά ζώα, τα καταστήματα, τις μουσικές, τους λιγοστούς ζητιάνους που δεν ξέρω γιατί διάλεξαν μόλις τώρα να εμφανιστούν στις γωνιές των δρόμων.

Τα μικρά μουσεία, τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες από τον πόλεμο, τις μανάδες που κλαίνε, τα παιδιά που τώρα μεγάλωσαν, τις γριές που σφίγγουν μαύρα μαντίλια γύρω από το πρόσωπό τους – μια απ' αυτές ήταν η γιαγιά μου που δεν την πρόλαβα. Τα μηχανάκια και τα ποδήλατα και τα πατίνια. Τις παράξενες φάτσες. Τα πρόσωπα των γέρων που κάθονται στα παγκάκια ή στις ψάθινες καρέκλες έξω από τα παλιά μαγαζιά και παίζουν τάβλι ή πίνουν καφέ. Τα

καφενεία με τις κιθάρες, τα υπόγεια μαγαζιά, τα κακόφημα μέρη που όταν περνώ από μπροστά τους κοκκινίζω – αλλά αυτό ας μείνει μεταξύ μας.

Τις κόκκινες και τις γαλάζιες και τις πορτοκαλιές σημαίες. Τα καμπαναριά και τους μιναρέδες. Εδώ που είμαστε, κάθε πρωί ακούγεται η καμπάνα από τη μισητή πόλη και η φωνή του χότζα από την άλλη μισητή. Δεν έχω πρόβλημα. Με ξυπνάνε – αλλά όχι απότομα. Η καμπάνα είναι κουρδισμένη σωστά. Και ο χότζας δεν είναι φάλτσος. Αν ήταν, θα την είχα πολύ άσχημα.

Λοιπόν, νομίζω ότι αυτά είναι. Ότι αυτή είναι. Η πόλη μου. Αν δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις, μείνε να ακούσεις και τη συνέχεια. Γιατί δεν υπάρχει κανένα άλλο μέρος στον κόσμο όπως αυτό. Μπορεί να βρεις κάτι καλύτερο, δε λέω. Μπορεί να βρεις και πολλά που να είναι χειρότερα. Αλλά κάτι τέτοιο δε θα το βρεις πουθενά.

Μόνο εδώ, όπου γεννήθηκα και ζω και μεγαλώνω. Εδώ όπου δουλεύω. Αυτή είναι η συνέχεια. Εγώ, που προστατεύω την πόλη από τους κακούς. Εγώ, που μιλάω για την πόλη με το τετράδιο και τα μολύβια μου. Εγώ, που φτιάχνω την ιστορία της.

Α, ναι.

Έλα να δεις – αν δεν έχεις κάτι άλλο να κάνεις. Έλα να δεις αυτή την πόλη με τα Μεσαιωνικά Τείχη και την τάφρο της. Τη μοιρασμένη πόλη μου, με τους πολύχρωμους ανθρώπους. Την Παλιά Πόλη, τη μόνη που έχω.

Τη Λευκωσία. Την πρωτεύουσα της Κύπρου.

Ακούς; Μ' ακούς;

Νυχτώνει γλυκά στη Λευκωσία. Μ' αρέσει να κάθομαι στο περβάζι όταν νυχτώνει. Φρόντισε να έχεις τα πόδια από τη μέσα μεριά, βολεύει καλύτερα. Βλέπεις τα φώτα; Νιώθεις τη δροσιά;

Είναι η Λευκωσία που ζητά συγγνώμη για τη ζέστη. Έτσι γίνεται πάντα μ' αυτή την πόλη: σε πνίγει με θόρυβο και σκόνη και ζέστη και, πάνω που είσαι έτοιμος να βάλεις τις φωνές, σηκώνεται αυτό το αεράκι και είναι αδύνατο να της κρατήσεις κακία. Γι' αυτό είμαι ψυχραιμος. Αυτή η ώρα με δυναμώνει στα δύσκολα.

Το δειλινό. Και το σούρουπο. Είναι η πιο καλή ώρα της Λευκωσίας. Κάθομαι εδώ και κοιτάζω τα φώτα που αναβοσβήνουν ή που τρεμοπαίζουν και σβήνουν και χάνονται. Είναι και οι σημαίες στο βάθος αλλά δεν πρέπει να σε ξεγελούν. Αν μείνεις να τις κοιτάς, θα χάσεις την πόλη. Την πραγματικότητα. Αυτές υπάρχουν εδώ και τριάντα πέντε χρόνια. Ύστερα από τριάντα πέντε χρόνια ο καθένας μπορεί να καταντήσει βαρετός.

Μην τις κοιτάς. Κοίτα την πόλη. Άκουσέ την. Η πείρα μου με έχει διδάξει ότι είναι πάντα πιο εύκολο να ακούσεις την πόλη όταν πέφτει η νύχτα. Τα πάντα μπορείς ν' ακούσεις τώρα. Το μηχανάκι που μαρσάρει είναι από το δέντρο στην αρχή του πεζόδρομου, της οδού Λήδρας. Αυτός που φωνάζει είναι ο Μάρκος που πουλάει παγωτά και που είτε θέλει να βρει πελάτες είτε έχει τα νεύρα του. Οι μουσικές είναι από το μπαράκι εδώ πιο κάτω.

Όταν ψηλώσω, το έχω βάλει σκοπό να πάω σε αυτό το μπαράκι. Θα σπρώξω την πόρτα και θα κοιτάξω γύρω μου όπως στις ταινίες. Και μετά, θα κλείσω το μάτι στο αφεντικό και θα φωνάξω ότι εγώ είμαι αυτός που περίμεναν τόσα χρόνια. Μπορεί και να με χειροκροτήσουν. Ή μπορεί να με πετάξουν έξω. Αλλά θα το κάνω. Έτσι είμαι εγώ. Είναι να μη βάλω κάτι στο μυαλό μου. Πάρε την αποστολή μου, για παράδειγμα. Από το καλοκαίρι που το αποφάσισα, κάνω τα πάντα.

Η αλήθεια είναι ότι χρειάζεται κι άλλη προσπάθεια. Αλλά θα βρω την άκρη.

«Ραφαήλ!»

Αυτή είναι η μητέρα μου. Οι γονείς μου έχουν γυρίσει, τώρα, και βλέπουν ειδήσεις στο σαλόνι. Συνήθως, τρώμε μαζί στο σαλόνι, εκείνοι σχολιάζοντας τις ειδήσεις και εγώ κάνοντας ερωτήσεις χωρίς ούτε μίαν απάντηση της προκοπής. Στις μέρες μας, δεν είναι για να κάνεις ερωτήσεις στους μεγάλους. Έχουν αλλάξει οι καιροί. Τώρα πια, νομίζω ότι ξέρουν λιγότερα ακόμα κι από μας. Πώς να νιώσεις ασφάλεια;

Γι' αυτό χρειάζομαι εγώ. Γι' αυτό κάποιος πρέπει να αναλάβει αυτή την αποστολή που, αν δεν κάνεις λίγη υπομονή, δε θα τη μάθεις ποτέ.

«Ραφαήλ; Τι θα γίνει, παιδί μου; Νηστικός θα μείνεις απόψε;»

Μη φοβάσαι, δε θα μπει στο δωμάτιο. Οι γονείς μου είναι ωραίοι τύποι. Δεν εισβάλλουν ποτέ έτσι απότομα. Αν είναι, θα χτυπήσει την πόρτα, θα την ανοίξει ελαφρά, θα σκάσει ένα χαμόγελο και θα μου κλείσει το μάτι. Κι εγώ θα τσακιστώ να πάω για φαγητό. Απόψε, όμως, λέω να κάνω μια εξαίρεση. Ελπίζω να μην πίστεψες ότι θα σε παρατούσα εδώ πέρα. Αν και το παράθυρό μου είναι το καλύτερο μέρος του κόσμου για να μείνεις μόνος σου, νομίζω ότι με χρειάζεσαι για να μην μπερδευτείς. Η Λευκωσία μπορεί να σε μπερδέψει. Μη φοβάσαι, όμως. Δε θ' αφήσω κανέναν να σε μπερδέψει.

Ειδικά τη Λευκωσία.

«Έχω φάει, μαμά».

«Ε; Πότε;»

«Το απόγευμα. Πήρα σάντουιτς και...»

«Δεν είπαμε ότι θα σταματήσεις να τρως αυτές τις αηδίες;»

«Μόνο για σήμερα, το υπόσχομαι».

Ένα ψεματάκι. Αλλά αξίζει τον κόπο. Υπόσχομαι ότι σ' εσένα θα πω όλη την αλήθεια.

«Τι κάνεις, Ραφαήλ; Να μπω;»

«Είμαι στο κομπιούτερ, μαμά».

«Πάλι; Μα...»

«Έχω δουλειά! Θα τα πούμε το πρωί, εντάξει;»
«Κοίτα να είσαι στο κρεβάτι μέχρι τις δέκα. Θα ελέγξω, ξέρεις».

«Αύριο είναι Κυριακή».

Αυτό αποστομώνει πάντα τη μητέρα μου. Και τον πατέρα μου. Νομίζω ότι αυτό αποστομώνει όλους τους ανθρώπους.

«Εντάξει. Αλλά μόνο μέχρι τις έντεκα».

«Σύμφωνοι. Καληνύχτα!»

«Καληνύχτα, αγόρι μου...»

Την άκουσες που κρυφογελάει; Πάει να το παίξει αυστηρή αλλά δεν τα καταφέρνει. Εδώ δυσκολεύεται ο πατέρας μου, η μητέρα μου θα τα καταφέρει; Μην απορείς. Είμαι ειδική περίπτωση. Είμαι το αγόρι που έπεσε από τον ουρανό. Λίγο ακόμη αν αργούσαν οι γονείς μου, θα με έφερνε στ' αλήθεια κάποιος πελαργός. Η μητέρα μου ήταν σαράντα χρόνων όταν με γέννησε. Αυτό δεν ήταν έκπληξη. Ήταν ο πρώτος αριθμός του λαχείου· το μεγάλο κόλπο· το πάρτι της ζωής τους· η θεά Τύχη που είχε σκάσει στα γέλια.

Ήμουν εγώ. Άρρησα αλλά ήρθα πρώτος και χωρίς τον παραμικρό ανταγωνισμό. Όχι ότι θα με πείραζε να έχω αδελφια αλλά με φαντάζεσαι με δυο τρία πιτσιρίκια στα πόδια μου; Με τίποτα. Εγώ δουλεύω μόνος. Γι' αυτό, μην ξερογλείφεις, δεν ψάχνω για συνεταίρους. Θα σ' τα πω όλα αλλά θα μείνουν μεταξύ μας. Μην ανησυχείς για τους γονείς μου. Δεν είναι μόνο διακριτικοί, είναι και πνιγμένοι στη δουλειά. Και δεν εννοώ τη δουλειά στο δημόσιο.

Ο Ραφαήλ έχει πάρα πολλές δουλειές. Έχει την αποστολή του και αυτό δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση. Βέβαια, κανείς δεν του ζήτησε να αναλάβει καμιά αποστολή. Αλλά ο Ραφαήλ δεν είναι από τους τύπους που θέλουν παρακάλια για να κάνουν αυτό που χρειάζεται. Μπορεί να είναι πολλά πράγματα, αλλά όχι τεμπέλης, σίγουρα όχι τεμπέλης. Είναι, ας πούμε, ανυπόμονος. Και θέλει να τα κάνει όλα μονομιάς.

Δηλαδή: να γράψει το πιο όμορφο κόμικς που γράφτηκε ποτέ, προτού τον προλάβει ο καλύτερός του φίλος. Δηλαδή: να κερδίσει το πιο όμορφο κορίτσι του σχολείου, προτού τον προλάβει ο καλύτερός του φίλος. Και δηλαδή: να σώσει την πιο όμορφη πόλη του κόσμου, προτού τον προλάβουν οι χειρότεροί του εχθροί, οι Μαύροι Παλιάτσοι.

Με έναν περίεργο τρόπο, όλα αυτά είναι μία και μόνη αποστολή και ο Ραφαήλ θα βάλει τα δυνατά του ακόμα και χωρίς το παραμικρό σχέδιο. Ο καλύτερός του φίλος δε θα τον προλάβει, γιατί αυτός δεν είναι αγώνας δρόμου, περίπατος είναι. Έτσι, θα τον βοηθήσει και μαζί θα βοηθήσουν όλους τους υπόλοιπους. Για να σωθούν από τους Μαύρους Παλιάτσους και για να τρυπήσουν τα τείχη. Για να κάνουν έναν ατέλειωτο περίπατο στην άλλη πλευρά.

Από 12 ετών

ISBN 978-960-496-002-6

9 789604 960026

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 09074

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ